

Sygn. akt: I C 716/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Magdalena Tołścik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko J. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 2.644,79 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści cztery złote i 79/100) z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 2.380,06 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt złotych i 06/100) w wysokości 14% w stosunku rocznym za okres od 23.03.2018r. do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. H. kwoty 2 644,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 23.03.2018r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 2 380,06 zł oraz obciążenie pozwanej kosztami procesu. Podniósł, że 16.11.2016r. udzielił pozwanej kredytu nr (...) w wysokości 2 612,19 zł. Pozwana była obowiązana do zwrotu kredytu zgodnie z harmonogramem spłat. Pomimo wezwań i monitów nie wywiązała się z obowiązku spłaty. Całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 03.10.2017r. Przed wystąpieniem z pozwem powód wezwał pozwaną do zapłaty z dnia 18.08.2017r. Wysłane wezwanie zostało doręczone, bowiem powód otrzymał zwrotne potwierdzenie odbioru z dniem 29.08.2017r. W związku z brakiem rozliczenia zobowiązania powód dochodzi należności głównej w kwocie 2 380,06 zł, odsetek w kwocie 264,73 zł stanowiących odsetki karne naliczone od dnia 17.12.2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku.

Powódka J. C. nie kwestionowała zasadności powództwa, co do zasady oraz wysokości. Przyznała fakt zawarcia umowy kredytu. W szczególności wskazała, że w tekście umowy błędnie zostało wpisane jej nazwisko przez H zamiast (...). Wniosła o rozłożenia na raty spłaty dochodzonego przez powoda roszczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 16.11.2016r. J. C. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów/usług nr (...). Na kwotę udzielonego kredytu – 2 612,19 zł składały się 2098,00 zł na sfinansowanie ceny zakupionego towaru, 352,46

zł prowizji, 161,73 zł opłaty za ochronę ubezpieczeniową. Całkowity koszt kredytu wynosił 352,46 zł. Oprocentowanie kredytu było stałe i wynosiło 0,00% w stosunku rocznym, oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego zostało ustalone na 14% w stosunku rocznym. Kredyt miał być spłacony w 12 ratach miesięcznych po 217,68 zł do 17.11.2017r. płatnych do 17 dnia każdego miesiąca począwszy od 17.12.2016r.

(d.: umowa kredytu - k. 22-25, harmonogram spłaty – k. 26, wyjaśnienia informacyjne powódki - 45)

Pozwana nie dokonywała spłaty kredytu.

(d.: bezsporne)

W dniu 22.03.2018r. (...) Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg banku, stwierdzający zadłużenie pozwanej na kwotę 2 644,79 zł z czego 2 380,06 zł stanowiła należność główna, 264,73 zł odsetki za okres od 17.12.2016r. do 23.08.2018r.

(d.: wyciąg - k.16 – 16v)

W dniu 18.08.2017r. powód wystosował do pozwanej listem poleconym wypowiedzenie umowy kredytu.

(d.: pismo - k. 29)

Powództwo jest zasadne.

Pozwana nie kwestionowała powództwa, co do zasady ani co do wysokości. Fakt zawarcia umowy i jej warunki zostały w sposób jednoznaczny potwierdzone przedłożonymi przez powoda dokumentami, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez pozwaną. W szczególności pozwana nie kwestionowała zaistnienia w tekście umowy błędu w pisowni jej nazwiska, które zostało zapisane przez samo H zamiast przez (...). W tym zakresie dowody przedłożone przez stronę powodową stanowią dokumenty prywatne, co nie oznacza, że nie posiadają mocy dowodowej. W szczególności zgodnie z art. 245 kpc, dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Odnosząc to w szczególności do przedłożonej przez powoda kopii umowy kredytu, na jej podstawie można stwierdzić, iż pozwana złożyła oświadczenie woli, skutkujące jej zawarciem na warunkach w niej wskazanych. Pozwana nie kwestionowała także przedłożonego przez powódkę rozliczenia ze wskazaniem wysokości i terminów wpłat dokonanych przez pozwaną oraz wysokości odsetek naliczonych z tytułu opóźnienia w spłacie kredytu. Pozwana nie odniosła się także do twierdzeń strony powodowej w zakresie sposobu rozliczenia dokonanych przez nią wpłat na poczet zaciągniętego kredytu, w tym co do ich ilości, wysokości oraz terminów. W tym stanie rzeczy Sąd stosownie do przepisu art. 230 k.p.c. uznał twierdzenia strony powodowej za przyznane.

Nie budziła przy tym wątpliwości tożsamość pozwanej z osobą, która zawarła umowę kredytu z powodem. Poza błędem w pisowni nazwiska, pozostałe dane dotyczące pozwanej zostały podane prawidłowo. Pozwana natomiast przyznała, iż to ona zawierała umowę z której wynikało roszczenie zgłoszone w pozwie.

W tych okolicznościach Sąd uznał żądanie pozwu za zasadne co do niespłaconej części kapitału kredytu w kwocie 2380,06 zł. Zważywszy na treść umowy kredytu, zasadne jest także w świetle art. 359§1 k.c. żądanie pozwu co do zapłaty odsetek w części dotyczącej odsetek karnych wynikających z umowy, jak też w części dotyczącej żądania dalszych odsetek umownych za opóźnienie w zapłacie należności głównej.

Zasądzając odsetki Sąd wziął pod uwagę, że odsetki maksymalne za opóźnienie o których mowa w art. 481§2¹ k.c. wynosiły od dnia 01.01.2016r. do daty wyrokowania 14% (dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie). Sąd żądane odsetki umowne za okres wskazany w pozwie (tj. od 03.10.2017r.) zostały określone w wyżej wskazanej wysokości 14% w stosunku rocznym.

Odnosząc się przy tym do kwestii orzekania o odsetkach należy wskazać, iż jeżeli nie sposób z góry określić czasu trwania ewentualnego opóźnienia dłużnika, to dla określenia wysokości odsetek za opóźnienie pozostaje wskazanie

kwoty stanowiącej podstawę jej obliczenia i wskazania stopy procentowej (vide - uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., CZP 27/00, OSNC 2001, z. 1, poz. 3).

Sąd nie uwzględnił natomiast wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Możliwość taką statuuje art. 320 k.p.c., jednak w ocenie Sądu, nie oznacza to możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty w każdym przypadku, kiedy pozwany wystąpi z takim wnioskiem. Sąd w tym zakresie miał na uwadze, iż uwzględnienie takiego wniosku powinno zostać poprzedzone analizą sytuacji pozwanego i potrzeby ochrony jego interesu przed natychmiastowym wykonaniem zobowiązania oraz taką samą analizą interesu powoda. Podkreślenia wymaga, iż powołany przepis, zgodnie z jego dyspozycją ma zastosowanie w przypadkach szczególnie uzasadnionych, co oznacza, iż pozwany winien wykazać nie tylko, iż natychmiastowe spełnienie zobowiązania nie jest możliwe, ale jednocześnie że dysponuje środkami pozwalającymi na wykonanie tak zmodyfikowanego zobowiązania w sposób odczuwalny ekonomicznie przez powoda i w rozsądnym terminie. Wskazanych kryteriów pozwana jednak nie spełnia. Wprawdzie jej sytuacja materialna jest trudna, ale jednocześnie brak jakichkolwiek przesłanek do założenia, iż w sytuacji rozłożenia świadczenia na raty będzie je spłacała. Stąd też wniosek pozwanej o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia nie został uwzględniony. Zaznaczyć przy tym należy, iż nie uwzględnienie wniosku o jakim mowa w art. 320 k.p.c. nie rodzi konieczność zawarcia treści tego rozstrzygnięcia w sentencji orzeczenia. Konieczność ta zachodzi jedynie w sytuacji orzeczenia pozytywnego w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację materialną pozwanej. Z podanych przez nią danych w tym zakresie wynika, że ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, utrzymuje się ze świadczenia rodzinnego oraz świadczenia 500+.